

Passie drijfveer van hoedenmaakster

Anoushka Houtsmuller poseert tussen haar eigen creaties. „De hoed is aan zijn opmars begonnen”, zegt ze. „De jaren 30 zullen niet terugkeren, maar steeds meer mensen laten hoeden maken. Ik kan de hoedenevenementen al niet meer bijbenen.”

Foto Edwin Hoogendoorn

Hoeden zijn nog niet echt een vast onderdeel van het dagelijks straatbeeld, maar toch wordt de hoed wel steeds meer gedragen. Nederlanders zijn daarin nogal voorzichtig, vindt de Woerdense hoedenmaakster Anoushka Houtsmuller. Zonde, want de mensen lopen rechter met een hoed op en het laat ze stralen. 'Als ik een paar dagen geen hoeden maak, word ik chagrijnig'

Door Marjolein van Woerkom

Hoeden in roze, turquoise, met pauwenveren of bloemen kleuren de kamer van Anoushka Houtsmuller. Sinds twee jaar is zij hoedenmaakster maar aan de complexe creaties te zien, zou je denken dat ze er al 20 jaar mee bezig is. „Ik wilde van jongs af al dingen creëren. Mijn passie is hoeden maken. Als ik dat een paar dagen niet doe, word ik chagrijnig.”

Naast haar baan op kantoor, waar zij drieënhalve dag in de week werkt, is ze altijd bezig met De Mooie Hoed, de naam waaronder der zij werkt. Aan de muur hangen verscheidene foto's. Hoeden zijn daarin het opvallende element. „Mijn man is fotograaf”, legt Houtsmuller uit. „Dat is zijn passie. Hij fotografeert altijd mijn hoeden. Ik maak bij elke tentoonstelling van hem een hoed. Zo kunnen we onze passies mooi combineren.”

'Aan een ingewikkelde hoed kan ik wel 100 uur besteden'

der zij werkt. Aan de muur hangen verscheidene foto's. Hoeden zijn daarin het opvallende element. „Mijn man is fotograaf”, legt Houtsmuller uit. „Dat is zijn passie. Hij fotografeert altijd mijn hoeden. Ik maak bij elke tentoonstelling van hem een hoed. Zo kunnen we onze passies mooi combineren.”

„Zo ontstond ook deze hoed”, vertelt ze enthousiast. Ze haalt een groenige hoed te voorschijn. Op de bol staat een foto van een dame in het gras met een ontbloot bovenlijf. Daaronder is een felroze doek gedrapeerd. Het doek op de foto loopt over in een echt stukje stof op de hoed zelf, ook felroze. De bol is afgezet met grasrietjes van het bekende hoedenmateriaal sinamay. „Ik ben een pietje precies”, geeft ze toe. „Een hoed maken kost tijd, dus ik wil het ook goed doen.”

Tijd kost het zeker. Met een hoed is ze gemiddeld 20 uur bezig. Dat is alleen de werktijd. „Aan een ingewikkelde hoed kan ik wel 100 uur besteden. De tijd die het kost om met de klant te overleggen en materiaal in te kopen, is hier niet eens bijgerekend”, zegt ze. Dat de prijs van een gemiddelde hoed zo tussen de 200 en 250 euro ligt, is dan ook acceptabel, vindt zij. „Van een baan als hoedenmaker valt niet te leven hoor”, voegt ze daaraan toe. Haar klantenkring is zeer divers. Niet alleen Kamerleden maar ook de onbekende Nederlander weet haar te vinden. „Het is leuk om je eigen creatie met Prinsjesdag op tv te zien, maar het geeft net zoveel voldoening om een hoed te maken voor iemand die naar een trouwerij gaat of begrafenis. De hoed bij de persoon en de kleding passend maken is de uitdaging.”

Hieraan voegt ze toe: „In Australië ben ik ooit tot hoedenmaakster van de maand gekozen. Dat is gewoon grappig, maar ik ga er niet mee te koop lopen.”

In twee jaar tijd heeft ze al veel bereikt. „Ik denk dat ik best al ver ben. Vroeger was ik al bezig met dingen maken. Koken en dan het bord mooi versieren bijvoorbeeld. Via mijn moeder leerde ik een hoedenmaakster kennen en volgde daar een workshop. De opleiding hoedenmaakster beviel me niet, want daar moest alles doen volgens een bepaald stramien. Ik wilde juist mijn eigen ideeën volgen en meteen met het moeilijkste beginnen”, vertelt ze lachend. „Sindsdien ben ik een autodidact en heb alleen nog wat cursussen gevolgd om de techniek beter onder de knie te krijgen. Voor creativiteit had ik zo'n cursus niet nodig.”

En dat is duidelijk te zien. Geen hoed is hetzelfde.

„Ideeën komen vaak vanzelf boven borrelen. Als ik naar gebouwen kijk of naar een persoon kan ik er zo een nieuwe hoed bij bedenken. Een extra zintuig denk ik.” In het maken van twee dezelfde hoeden ziet ze geen uitdaging. „Voor de klant is het sowieso niet leuk als iemand anders rondloopt met dezelfde hoed en om ideeën zit ik niet verlegen.”

Ze heeft zoveel materialen waarmee ze zoveel verschillende hoeden kan maken, dat ze er zelf verbaasd van staat te kijken als ze terug komt lopen uit de garage met haar handen vol. „En dit zijn nog maar de basismaterialen.” Van gevlochten stro tot wol-vilt.

Van een cloche (basisvorm voor bijvoorbeeld de bol van een vilten hoed) tot sinamay: een geweven stof van bananenbladvezel waar de vorm van de hoed met behulp van een mal in wordt aangebracht. Opvallend is dat bijna alles bestaat uit natuurlijke producten. „Ook wij hadden last van de vogelpestcrisis”, vertelt Anoushka. „Er waren weinig mooie veren meer te krijgen en ze waren hartstikke duur. Wist je dat de Vogelbescherming is oppericht omdat er te veel vogels sneuvelen voor de verenindustrie?”

Natuurlijk of niet, de bekendste hoedendraagster van Nederland is uiteraard koningin Beatrix. Houtsmuller vindt de hoeden die de vorstin draagt wel bij haar passen: „Haar onberispelijke kapsel levert al een eis aan de soort hoed die ze moet dragen. De hoed die ze droeg op Prinsjesdag was prima.”

Máxima heeft volgens haar een echt hoedenhoofd: „Bij haar past alles. Ze is een goede ambassadrice van de hoed.”

'Máxima is een goede ambassadrice van de hoed'